

PHẦN II

Hồng Trang!

Thấy cửa khép hờ, Đông Giao đẩy cửa bước vào. Trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng, Đông Giao mỉm cười khi thấy một người đang nằm trên giường. Bước đến, cô thỉnh linh đưa tay giạt mép chăn trùm kín cả đầu của một người đang nằm trên giường:

- Dậy đi Hồng Trang! Giờ này mà còn ngủ được sao?

Tám chăn rơi ra lộ một cái đầu tóc ngắn bù xù của một người thanh niên:

- Á...

Đông Giao thét lên. Cô vốn tưởng người nằm trên giường là Hồng Trang, hóa ra... Đông Giao bước lùi lại mấy bước, mặt đỏ như gấc. Còn anh chàng đang nằm trên giường ngủ cũng lúnh quýnh ngồi dậy, thấy Đông Giao, anh chợt đờ người ra:

- Nguyễn Phương!

Anh ta vội nhảy xuống giường, lao nhanh đến nắm chặt tay Đông Giao:

- Em... Em còn sống sao? Thật không thể nào ngờ.

Thấy tự dưng có một người thanh niên nhào đến ôm mình chặt cứng, Đông Giao hoảng hồn vội đẩy hắn ta ra:

- Buông tôi ra... Buông ra mau.

- Gì vậy? Ủa... Đông Giao! Cậu đến thăm mình từ lúc nào vậy? Anh Huy! Anh mau buông Đông Giao ra đi.

Lúc này Hoàng Huy mới buông lỏng tay thả Đông Giao ra. Anh nói như người mộng du:

- Cô ấy... Cô ấy không phải là Nguyễn Phương à?

- Dĩ nhiên là không phải. Đây là Đông Giao bạn em. Anh làm sao vậy anh Huy?

Huy buông thõng tay, anh nhìn Đông Giao không chớp mắt. Trên đời này sao lại có người giống nhau đến kỳ lạ như thế nhỉ? Chỉ có điều Nguyễn Phương của anh tóc dài, dịu dàng chứ không ăn mặc ngổ ngáo như cô gái đang đứng trước mặt anh đây.

Qua phút kinh hoàng, Đông Giao nắm tay Hồng Trang kéo ra xa:

- Ông ấy là ai vậy? Bộ... Bộ bị bệnh tâm thần à?

- Đâu có đâu. Đó là anh họ mình, anh vừa từ nước ngoài về. Mình nhường phòng mình cho anh ngủ tạm thôi.

- Làm mình sợ muốn đứng tim luôn. Khi không lại nhảy tới ôm người ta, miệng gọi Nguyễn Phương, Nguyễn Phương...

- Nguyễn Phương là người yêu của anh, nhưng cô ấy đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Chính vì đau lòng quá nên anh quyết định về nước ở luôn.

Đông Giao thở mạnh:

- Gặp kiểu này vài lần chắc mình lên tầng xông giặt ngư luôn quá.

Hồng Trang phì cười choàng tay qua ôm vai Đông Giao:

- Sao, giờ Giao làm gì rồi?

Đông Giao xụ mặt:

- Ai mà được như cậu, giờ đường đường là một sinh viên năm hai. Còn mình thì cứ ì ạch mãi cũng bước không qua ngưỡng cửa đại học. Cho nên mình chán quá, đang định đi lấy chồng quách cho xong đây.

- Lấy chồng à? Lấy ai thế?

- Một người do ba mình chọn.

- Cậu cũng chịu nữa sao?

- Ừ. Lông hông mãi cũng đâm chán, thôi thì lên xe hoa cho xong. Mấy hôm trước mình mới gặp anh ta, ai ngờ đó là một người mình đã quen trước trong một lần chơi Internet.

- Chà! Chuyện cũng ly kỳ hấp dẫn quá há.

- Cậu biết tại sao mình lại ưng anh ta không?

- Nhà giàu lại đẹp trai chứ gì?

- Nhà giàu cũng có, đẹp trai cũng có một chút, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính khiến mình bằng lòng làm vợ anh ta.

- Vậy thì là gì?

- Mình với anh ta quen nhau buổi chiều, tối hẹn nhau đi ăn, đi nhảy, mình theo hẳn về nhà, đêm đó mình ngủ ở nhà hẳn, mình ngủ trên giường, hẳn ngủ ở xa lông. Quân tử đảng hoàng, đừng nghĩ bậy nghen!

Hồng Trang nheo nheo mắt:

- Chắc cậu ỷ vào cái tài đai đến Taekwondo của mình nên mới dám theo hẳn về nhà chứ gì?

- Chứ còn sao nữa. Hẳn mà giờ trò gì là mình cho nếm mùi ngay.

- Vậy là may cho ông anh của mình rồi. Nếu lúc nãy cậu gỡ ngón đòn này ra, chắc anh ta đã nằm ngay đơ rồi.

Đông Giao cười phá lên, tiếng cười vô thương vô phạt. Lần nào gặp lại Hồng Trang, cô cũng cảm thấy rất vui, và chính vì điều này mà cô hay tìm đến nhà

bạn dù bây giờ Hồng Trang đã là sinh viên năm hai trường luật, còn cô thì vẫn mãi là con nhỏ lông bông. Đang cười, Đông Giao chợt im bật khi thấy Hoàng Huy đi ra, lúc này anh ta đã quần áo chỉnh tề. Hoàng Huy hơi ngượng ngập bước tới chào Đông Giao:

- Xin lỗi cô về... Chuyện lúc nãy.
- Anh tưởng tôi là cô bạn Nguyễn Phương gì đó của anh thật à?
- Tại cô rất giống cô ấy. Xin lỗi nhen.
- Nếu như lúc nãy tôi giờ ngón Taekwondo ra, chắc là anh đo đất rồi.
- Vậy tôi phải cảm ơn lúc nãy cô đã nương tay.

Hồng Trang vui vẻ giới thiệu:

- Đây là anh Hoàng Huy, con của bác Ba mình. Anh Huy, đây là Đông Giao, bạn của em từ thời trung học. Bạn em từ bé đến giờ sống ở Sài Gòn chứ chưa hề đặt chân qua đất Pháp như cô Nguyễn Phương gì đó của anh đâu.

Hoàng Huy gật đầu chào Đông Giao. Thật ra bây giờ nhìn kỹ, anh mới thấy cô cũng có nhiều điểm không giống Nguyễn Phương cho lắm. Mái tóc ngắn, miệng hơi rộng, cô có vẻ bạo dạn hơn, dáng người cũng cao hơn Nguyễn Phương của anh. Nhưng nếu thoát nhìn, cũng có thể tưởng đó chỉ là một người. Nguyễn Phương của anh giờ đã nằm sâu dưới ba tấc đất còn đâu nữa. Sự ra đi của cô đã để lại cho anh nhiều nỗi đau đớn, nuối tiếc lẫn ngậm ngùi.

Hoàng Huy trở về quê hương như một kẻ chạy trốn quá khứ, không ngờ ở đây anh lại gặp lại một người con gái mang dáng dấp của Nguyễn Phương.

Nấn ná ở lại thêm một chút với Hồng Trang rồi Đông Giao cáo từ ra về. Đến nhà, cô ngạc nhiên khi thấy mọi thứ trong nhà dường như đã thay đổi, từ rèm cửa, bình hoa đến cách bài trí trong nhà.

Thấy cô, bà Lam xoa tay về mặt hơn hờ:

- Ba mẹ đã quyết định cuối tháng này tổ chức đám cưới cho con. Sáng nay mẹ chồng con đến, bà ấy muốn dẫn con đi mua sắm nữ trang cho đám cưới, sao con đi đâu mất thế hở Giao?

Đông Giao nhăn mặt:

- Sao làm đám cưới nhanh dữ vậy mẹ?
- Còn đợi gì nữa con. Mẹ chồng con nói, đợi đám cưới xong sẽ cho Minh Vũ tiếp quản sự nghiệp của ba chồng con theo đúng lời dặn của bà nội nó. Tài sản lên đến mấy tỉ lận đó con.
- Minh Vũ được hưởng tiền tỉ thì ăn nhằm gì đến con?
- Sao con khờ vậy? Của chồng công vợ. Con là vợ của nó, tiền nó cũng là tiền của con chứ sao.

Đông Giao chán nản đi luôn lên phòng. Minh Vũ đâu có yêu cô, cưới cô chắc cũng vì muốn hưởng gia tài theo di chúc của bà nội. Còn cô thì lao vào một cuộc hôn nhân không tình yêu chỉ vì muốn chạy trốn nỗi cô đơn trong lòng mình. Không biết cuộc đời cô rồi sẽ vào bên đục hay bên trong đây.

Mình có điên hay không khi đứng đợi ở đây chỉ để nhìn mặt một người có khuôn mặt giống Nguyên Phương? - Hoàng Huy cứ tự hỏi như thế nhưng vẫn cứ đứng đợi dù lòng biết rõ đó không phải là kẻ mình mong đợi. Cô ta sắp lên xe hoa về nhà chồng, còn anh cũng sắp lên miền cao nguyên xa xôi để bắt đầu làm lại sự nghiệp.

Hoàng Huy chợt kéo sụp nón xuống, anh nhìn thấy Đông Giao và...Hắn. Minh Vũ mà cũng chịu cưới vợ ư? Anh chàng này ăn chơi trác táng lắm mà? Có lẽ gia đình hắn muốn nhờ tay một cô gái kèm hắn lại cũng nên, và cô gái đó chính là Đông Giao.

Hoàng Huy chợt thấy buồn, anh kéo nón sụp xuống hơn, chân chậm chậm bước quay về.

Thấy anh, Hồng Trang bần khoăn hỏi:

- Anh lại đi gặp Đông Giao à? Nó sắp đám cưới rồi anh ạ.
- Em nên nói với Đông Giao, bảo cô... Hủy đám cưới đi.

Hồng Trang chau mày:

- Không còn bao lâu nữa thì họ đã cưới nhau rồi, làm sao mà hủy được.
- Nhưng Minh Vũ, hắn ta là... dân đồng tính mà.

Hồng Trang sững sốt:

- Sao anh biết?
- Anh còn lạ gì hắn. Minh Vũ qua Pháp học chỉ là cái vỏ bọc, thật ra qua bên đó hắn chỉ biết ăn chơi trác táng, tiêu tiền như nước mà thôi.

Hồng Trang thờ người ra khi nghe Hoàng Huy nói. Nếu sự thật là như vậy thì Đông Giao lấy hắn chẳng khác nào chuốc khổ vào người. Cô có nên nói cho bạn biết điều này hay không? Nhưng đã chắc gì Đông Giao tin lời cô chứ.

Suốt cả ngày hôm ấy, Hồng Trang cứ lẩn quẩn giữa hai suy nghĩ nói và không. Cuối cùng, cô nhắc điện thoại lên gọi cho Đông Giao:

- Mình đến nhà cậu chơi một chút được không Giao?
- Được chứ. Minh Vũ vừa về, đến ngay nhé!

Hồng Trang vừa đến đã thấy Đông Giao chạy ào ra đón cô:

- Không biết khi lấy chồng rồi mình và cậu có còn giữ được mối quan hệ thân thiết như thế này nữa hay không? Người ta bảo con gái sau khi đi lấy chồng là quên hết tất cả bạn bè.

- Bác gái đâu rồi Giao?

- À! Mẹ mình vừa đi ra ngoài. Cậu uống nước nhen. Mình làm nước rồi hai đứa mình vào phòng tắm sự. À! Anh Vũ mới mua cho mình nhiều quần áo lắm.

Hồng Trang theo chân Đông Giao lên phòng, căn phòng bẽ bộn quần áo, giày dép. Đông Giao cười:

- Mình đang thu xếp đồ vào va li. Nhà mình và nhà Minh Vũ cũng chẳng cách xa gì mấy nhưng cảm giác cũng giống như là đi xa vậy.

- Cậu vui lắm khi sắp lấy chồng à?

Đông Giao cười cười:

- Chẳng biết mình có cảm giác ra sao nữa. Minh Vũ và mình lấy nhau hoàn toàn không phải vì tình yêu. Sau khi cưới, Vũ thì được hưởng một khoản tiền kénh sù theo di chúc của bà nội anh ta, còn mình...

Đông Giao rùn vai:

- Mình thì muốn mau chóng kết thúc cuộc chơi vô vị, nhàm chán vậy thôi.

- Cậu có nghĩ một cuộc hôn nhân không được đặt trên nền tảng tình yêu thì kết quả sẽ như thế nào hay không?

- Mình không muốn nghĩ đến.

- Nếu như Minh Vũ là dân đồng tính thì cậu... Nghĩ thế nào hả Đông Giao?

Đông Giao nhú mày:

- Cậu biết điều gì về Minh Vũ hả, Hồng Trang.

- Mình thì không biết nhưng anh Huy bảo thế. Anh ấy bảo anh biết Minh Vũ lúc ở Pháp. Cậu có thể tìm hiểu thêm rồi hẵng quyết định, Đông Giao à.

Cám ơn cậu đã cho mình biết chuyện này. Bây giờ mình mới nhớ, từ lúc quen nhau cho đến khi cưới nhau, Minh Vũ chưa hề có một cử chỉ thân mật nào với mình, chỉ có nắm tay nhau thôi.

- Cũng có thể là do anh ta ăn chơi bệnh hoạn, nhưng thật sự thì vẫn là đàn ông thực thụ.

Đông Giao ngồi thừ người ra, đầu óc rối tung. Cô còn suy nghĩ gì được nữa đây. Chỉ còn hai ngày nữa là đám cưới. Mọi thứ xem như đã an bài cả rồi.

Minh Vũ dường như là người vui nhất, vẻ hạnh phúc tràn trên gương mặt. Anh uống tất cả những ly rượu bạn bè mời. Cho đến lúc về đến phòng thì Đông Giao đã say túy lúy. Anh choàng tay ôm vai Đông Giao:

- Xin lỗi em ghen Đông Giao. Vui quá nên anh hơi quá chén.

Thả người lên giường, Minh Vũ nằm ngủ như chết. Đông Giao để mặc Minh Vũ nằm đó, cô thay quần áo, đi tắm rồi bước đến giường, tư lự ngồi nhìn Minh Vũ.

Một lát sau, mệt mỏi quá cô cũng thiếp đi. Không biết là đến bao lâu Đông Giao chợt tỉnh giấc. Nhìn lại thì Minh Vũ không còn nằm trên giường. Đông Giao chau mày, cô mở cửa nhìn ra hành lang vắng tanh. Minh Vũ đi đâu vậy kia?

Câu nói của Hồng Trang lại gợn lên trong đầu Đông Giao. Dường như ở Minh Vũ đúng là có cái gì đó không bình thường.

Lấy áo mặc thêm vào, Đông Giao bước ra khỏi phòng. Căn biệt thự rộng lớn này về đêm càng có vẻ mênh mông hơn. Đèn sáng soi rõ bóng Đông Giao trên nền gạch, cô đơn lạng lẽ. Minh Vũ đã đi đâu rồi?

Bước đến cuối hành lang, chợt nghe có tiếng thôn thức của ai đó lọt vào tai khiến Đông Giao tò mò, cô đứng lại lắng tai nghe. Minh Vũ đang dỗ dành ai đó:

- Anh chỉ yêu có một mình em thôi.

Đông Giao lặng người. Vậy ra anh ta đã có tình yêu của mình, sao lại còn muốn cưới cô?

Đông Giao bước tới, cô sững sốt khi thấy Minh Vũ đang cùng một tên con trai nữa âu yếm nhau. Hai người ôm chặt nhau dường như không muốn rời xa.

Kinh khủng quá! Hóa ra Hồng Trang nói thật, Minh Vũ đúng là một người bệnh hoạn, một người đồng tính.

Quay lưng, Đông Giao chạy thục mạng trở về phòng đóng cửa lại. Đến giờ cô mới dám ngồi xuống thở dốc.

Đi! Cô phải đi khỏi nơi này thôi. Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng ban nãy là Đông Giao lại cảm thấy buồn nôn quá mức. Chiếc va li quần áo Đông Giao xách về nhà chồng vẫn chưa được mở ra. Đông Giao nhắc nó lên, mang dần xuống lầu. Dù nó khá nặng nhưng không hiểu bằng sức mạnh phi thường nào mà cô có thể nhắc nó lên nổi. Thấy cửa công khóa, Đông Giao mím môi. Cô leo lên hàng rào, cố gắng hết sức mình lôi chiếc va li lên, ném nó qua hàng rào rồi trèo lên theo nhảy vội ra ngoài. Cú nhảy làm Đông Giao ngã lộn nhào. Gượng chịu cơn đau, cô đứng dậy vừa đi cà nhắc vừa cố kéo lê chiếc va li đi.

Thấy một chiếc taxi chạy ngang, Đông Giao vội hét gọi lại. Chỉ đến lúc ngồi yên trên xe và bảo tài xế chạy đi, Đông Giao mới an tâm nghĩ rằng cuộc đào thoát của mình đã thành công.

Hồng Trang chạy vội ra công, cô ngắN người nhìn Đông Giao và chiếc va li. Không cần hỏi Hồng Trang cũng có thể hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô mở rộng cửa cho Đông Giao vào rồi đóng lại bước theo cô. Đông Giao gieo người xuống ghé như người kiệt sức.

- Kinh khủng quá! Cứ nhắc đến là mình lại muốn buồn nôn luôn.
- Cậu nhìn thấy gì vậy Đông Giao?
- Cậu đừng hỏi nữa!

Đông Giao bùng mặt. Cô thật ghê tởm cuộc hôn nhân của mình.

- Máy giờ rồi?
- Ba giờ sáng.

Hồng Trang choàng tay ôm vai Giao:

- Nghỉ một chút đi.
- Mình muốn đi đâu đó thật xa.
- Đi đâu?
- Mình cũng không biết, nhưng mình nhất định phải đi.
- Hay là lên Gia Lai đi. Công ty của chú mình mới mở ngoài đó, đang nghỉ hè, mình dắt cậu đi.
- Ừ.

Nói rồi, Đông Giao ngồi thu mình lặng lẽ, đầu óc rỗng tuếch. Cô cũng không biết mình đang suy nghĩ chuyện gì nữa. Cô không hề đau khổ khi chạy thoát khỏi cuộc hôn nhân này, chỉ cảm thấy buồn. Tại sao lại như thế?

Hoàng Huy không bắt ngờ lắm khi gặp Đông Giao, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy không được tự nhiên lắm và lại xúc động mạnh. Có lẽ là vì hình bóng Nguyễn Phương vẫn chưa xóa nhòa trong lòng anh.

Hồng Trang hóm hỉnh cười:

- Đông Giao đi lánh nạn, anh có sẵn lòng giúp đỡ cô ấy không vậy?

- Giúp thì anh sẵn lòng rồi, nhưng để xem cô ấy làm được gì nào.

Đông Giao cười buồn:

- Tôi chỉ biết ăn hại thôi, hai lần thi vào đại học thì đều trượt. Đến cả lấy chồng mà cũng không thành công.

- Cô đừng quá bi quan như thế chứ. Có ai thất bại hoài đâu. Chẳng lẽ nghe tôi nói thế lại tự ái à?

- Không. Tôi vốn là một người như thế mà, sao lại tự ái được.

Nhìn Đông Giao, bỗng dưng Huy thăm so sánh cô với Nguyễn Phương. Nguyễn Phương yêu đời và tự tin hơn Đông Giao, tiếc là ông trời lại để cho cô đi quá sớm.

Anh khom người nhắc giùm Đông Giao chiếc va li của cô. Vừa nói mặt hơi nhăn một chút:

- Nặng quá!

- Vậy mà tôi đã khiêng nó suốt trên đường chạy trốn đó.

Hồng Trang liền thoáng:

- Ba giờ sáng nghe chuông cửa reo, em hét hồn chạy xuống nhà, suýt chút nữa phải la hoảng lên khi thấy Đông Giao với chiếc va li đứng trước cửa. Giao này! Ngày hôm nay chắc cả nhà Minh Vũ đi tìm cậu mà náo loạn cả lên.

- Anh ta thế nào cũng biết vì sao mình bỏ đi mà.

- Coi chừng anh ta không thừa hưởng được gia tài, tìm cậu trút giận đó. Không chừng anh ta đến nhà quậy ba mẹ cậu thì sao?

- Mẹ mình không phải là người dễ ăn hiếp đâu. Bà sẽ quậy lên với lý do anh ta khiến mình phải bỏ nhà chạy trốn.

- Vậy thì bên tám lạng bên nữa cân rồi.

- Ừ.

Đông Giao bâng khuâng nhìn hai bên đường, mọi thứ ở đây đều mới mẻ đối với cô. Đây là lần đầu tiên cô đi xa Sài Gòn, không biết cuộc sống mới có dễ chịu hơn không.

Hồng Trang thì có vẻ thích thú, cô quay cửa kính cho gió tạt vào mặt mình.

- Mình trở lại nơi đây lần thứ ba rồi đó Giao. Ở đây sân rộng, không khí thoáng mát hơn ở Sài Gòn mình nhiều.

- Vậy mai một cậu cứ về đây lấy chồng, sinh con rồi lập nghiệp ở đây luôn.

Hồng Trang đùa:

- Chưa chắc đâu à. Chỉ sợ là không có ai thèm cưới mình, lúc đó muốn về đây cũng không được.

Hoàng Huy trêu:

- Để anh làm mai cho. Em nhìn xe, ở đây trai thừa gái thiếu đó. Mấy ông người Bana vận khổ đi qua trời.

- Anh thật là ...

Hồng Trang cung tay đâm lên vai người anh họ, hai anh em nhìn nhau cười vang. Nhìn họ, Đông Giao chợt ao ước mình cũng có được một tình cảm thân thiết như thế.

Buổi tối, cơm nước xong, cả ba cùng đi bộ dạo mát. Con đường tráng nhựa thẳng tắp với hàng đèn cao áp soi sáng, xa xa là dãy núi dài chập chùng, trên đỉnh núi có một ngọn đèn rất sáng. Đông Giao thắc mắc:

- Người ta để đèn trên đó làm gì thế hở Trang?

Hoàng Huy giải thích:

- À! Người ta làm bãi đáp cho phi cơ ở trên đó.

- Hay quá nhỉ!

Đi bộ một lúc, Hồng Trang than mỏi chân, đòi vào quán cà phê ngồi. Cả ba vừa uống cà phê vừa nghe nhạc. Hồng Trang có vẻ như không thích ứng lắm với không khí trầm buồn như thế này. Cô kêu lên:

- Buồn ngủ quá Giao à, cậu có buồn ngủ hay không? Hay là mình về trước nghen.

- Cùng đi thì phải cùng về chứ.

Đêm ở nông trường yên tĩnh vô cùng, lạ một điều Đông Giao xưa nay tính tình vốn năng động nhưng lại cảm thấy thích không gian yên tĩnh này.

Để cho Hồng Trang về ngủ trước, cô ra ghé đá dưới dàn hoa thiên lý ngồi. Mùi hương hoa dạ lý về đêm dịu dàng tỏa ngát.

Đông Giao vươn vai. Cô chợt nhớ đến ba mẹ, không biết bây giờ họ đang làm gì, có lẽ đang tìm cô cũng nên. Mong rằng mẹ sẽ có cuộc đời riêng của mẹ và ba cũng thế. Cô lớn rồi, từ nhỏ Đông Giao luôn là người chứng kiến những trận cãi nhau giữa ba và mẹ, nói vào mặt nhau những lời khó nghe nhất, thậm chí cả đánh nhau. Chưa bao giờ Đông Giao cảm thấy được niềm hạnh phúc gia đình thật sự là như thế nào.

- Em chưa buồn ngủ sao Giao?

- Dạ chưa.

Đông Giao quay lại, cô cười nhẹ với Hoàng Huy:

- Anh cũng vậy à?

- Anh quen rồi, thường thì phải mười một giờ anh mới đi ngủ. Còn em, anh chỉ sợ là anh không thích hợp với cảnh núi rừng ở đây nên không ngủ được thôi.

- Cũng đâu có gì. Em đã nói là em đi lánh nạn mà, dù hoàn cảnh mới em có thích hay không thì cũng phải chấp nhận mà thôi.

- Nếu em đã có những suy nghĩ như vậy, anh tin là em có thể sống được ở vùng cao nguyên này.

Ánh trăng đêm tỏa sáng mờ nhạt, dịu dàng, ngọn gió nhẹ thổi cho mùi hoa dạ lý bay bay, Đông Giao hít mạnh mùi hoa vào mũi, rồi nhẹ đưa hai tay ra đón ngọn gió, miệng khe khẽ hát:

“Trăng còn đợi gió chưa lên

Hay là trăng đã tròn lên mái ròi

Hàng ngày em nói bao lời

Với cha mẹ với những người xung quanh

Với đường phố, với cây xanh

Sao em chưa nói với anh một lời”

Hoàng Huy ngồi sững sờ. Đây chính là bài hát ngày xưa Nguyên Phương hay hát. Họ đã cách xa nhau đến nửa vòng trái đất mà lại giống nhau đến lạ lùng, đến cả bài hát ca ngợi ánh trăng cũng giống nhau.

Đông Giao không hay Hoàng Huy đang sững sờ ngắm mình. Cô cứ thản nhiên ngẩng cao đầu ngắm trăng, đưa hai tay đón gió... *“Sao em chưa nói với anh một lời...”*

- Nguyên Phương!

Hoàng Huy kéo mạnh Đông Giao vào lòng, anh ôm cô thật chặt.

- Có phải là em đã trở về với anh không Phương?

Đông Giao hốt hoảng, cô suýt nữa phải thét lên vì bị một người đàn ông ôm chặt cứng, miệng thì luôn miệng gọi cô bằng Nguyên Phương. Đông Giao có vùng ra:

- Không phải đâu. Em là Đông Giao, không phải Nguyên Phương.

- Không... Chính là em.

Nếu như ở một tình huống khác, chắc có lẽ Đông Giao đã giở miếng võ của cô để đôn ngã Hoàng Huy, nhưng không hiểu sao lòng cô lại không nở mà để yên cho anh ôm chặt cô vào lòng, ghì chặt đến nỗi cô suýt la lên vì đau.

- Anh Huy, tỉnh lại đi anh!

Chùng như đã qua cơn kích động, Hoàng Huy vụt buông vai Đông Giao ra.

- Anh xin lỗi...

Nói rồi, Hoàng Huy chơi vơi ngã ngòì trên ghé đá. Đông Giao rụt rè hỏi:

- Anh Huy! Anh... Không sao chứ?

Huy nhắm mắt lại. Đông Giao không thể là Nguyên Phươg. Hôm đó anh đi cùng Nguyên Phươg trên chuyến xe định mệnh đó. Xe ra đường cao tốc, Nguyên Phươg mệt mỏi nằm ra băng sau ngủ, Huy ở phía trước cũng ngủ gà ngủ gật. Khi tai nạn xảy ra, tiếng va chạm khủng khiếp đã làm Huy tỉnh giấc. Anh chỉ còn kịp thấy đầu xe của mình tông vào đầu một chiếc xe khác chạy ngược chiều. Anh ngất đi không còn biết gì nữa.

Mãi hơn một ngày sau, Huy mới tỉnh lại để đối diện với một sự thật phũ phàng là Nguyên Phươg đã không còn nữa. Cô được đưa đi hỏa táng cấp tốc không chờ Hoàng Huy tỉnh lại.

Nghe tin đó, anh gần như hóa điên. Hơn một năm trôi qua, những nỗi đau đớn, mất mát ấy vẫn còn in đậm trong lòng anh. Và giờ đây, khi ngẫu nhiên gặp lại hình bóng cũ, anh như không còn là anh nữa...

- Anh Huy, anh không sao chứ?

Huy giật mình mở choàng mắt. Anh lắc mạnh đầu. Trước mặt anh là Đông Giao chứ không phải là Nguyên Phươg. Hoàng Huy yếu đuối nắm tay cô:

- Xin lỗi em.

- Bộ em trông giống cô ấy lắm sao?

- Rất giống.

- Nhưng anh cứ tưởng em là cô ấy, em sợ lắm.

- Anh sẽ không để chuyện này xảy ra một lần nữa đâu. Anh sẽ luôn nhắc nhở bản thân mình rằng cô ấy đã không còn nữa, nhưng thật sự cứ mỗi lần trông thấy em, anh lại nhớ cô ấy đến không chịu nổi.

Đông Giao để yên tay mình trong tay Hoàng Huy. Cô chợt muốn mình là người chia sẻ, an ủi anh. Đêm trăng núi rừng dịu dàng càng khiến cho cô có cảm giác gần gũi với anh hơn.

Ánh trăng dần khuất sau đám mây đen, nhường lại cho một màn tối mênh mông. Lần đầu tiên trong đời, Đông Giao thấy lòng hồi hộp lẫn xao xuyến. Cô bỗng mong cho thời gian dừng qua nhanh để mình có thể ở gần bên anh, âm áp.